

Durmuş Hocaoğlu

Muhâlefetin Kötülüğü

Yeniçağ, “Analiz”, 20 Temmuz 2007, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 545; 2007-060; Temmuz-09

YENİÇAĞ

Türkiye 2002 seçimlerinden bugüne dek, açıkçası, “kötü” bir iktidar dönemi yaşadı; ancak bu dönem aynı zamanda ve bir o kadar da “kötü” bir muhâlefet dönemi oldu. Fikrimce mes’elenin bu tarafı daha da mühim; zîra, muhâlefet, icrâ etmiş olduğu kötü siyâset yüzünden, kötü iktidârın tabîî yıpranmasına ket vurarak O’nun bugün olduğundan daha fazla – yâni müstahak olduğu ettiği derekede - gözden düşmesini, îtibarının dibe vurmasını sağlayacakken, tam tersine, kredisini yükseltti. İmdi; iyilik yapmak iyilik olduğu gibi – ki eğer iyilik sırf ve yalnız iyilik olduğu için yapılıyorsa buna “en yüce iyilik” (*hayru’l-a’lâ; summun bonum*) tâbir edilir -, beri yandan kötülük yapmamak da iyiliktir; bir de iyiliğin üçüncü türü vardır: Kötülüğe mâni’ olmak da bir iyiliktir. Benzer şekilde, kötülüğü de üçe taksîm edebiliriz: Kötülüğü kötülük olarak, yâni tercihli, yapmak kötülüktür, iyilik yapmamak kötülüktür, iyiliğe mâni’ olmak da kötülüktür. İktidar bütün bu kötülüklerin her üç türünü de yeter miktarda – hattâ yeterinden de ziyâdece – işledi ve sûret-i mutlakada amel defteri soldan verilecek olanlar taîfesine mülhak oldu.

Pekâlâ; ya muhâlefet?

Muhâlefet ne yaptı?

Bir defa, sâdece iktidar olarak değil siyâseten dahi mîadı çoktan dolmuş olması gereken işbu iktidârın siyâsî ömrünü uzattı, yaptığı muhâlefetle. Bittevâfuk, geçen Pazartesi günü *Financial Times*’da bu konuya temas eden bir yazıda, müellif, “*Erdoğan, her şeyden çok muhalifleri açısından şanslı./...Siyasi uzmanlara göre muhalefetin başarısızlığı, sadece hükümetin reform sicilinin daha iyi görünmesini sağlamıyor. Bu aynı zamanda AKP’nin daha güçlü ve gerçekte olduğundan sağlam görünmesini sağlıyor*” derken[*] aynıyla bu gerçeği dile getiriyor. Burada, muhâlefetin, sırf bununla dahi, yapmış olduğu, kötülüğün her üç nevi’ne de girmektedir: İktidârın işine son vermekle yapacağı iyiliği yapmadı, iktidârın tekrar iktidarda kalmakla yapacağı kötülüğe mâni’ olacakken olmadı ve ömrünü uzatmakla da kötülüğüne ortak oldu. Ancak, muhâlefete duyduğum öfke bununla sınırlı değil: Bizzat iktidârın bâzı kötü icraatlarına destek vermek sûretiyle kötülüğü ‘bizzat kötülük’ olarak da yaptı ki bunun en başında geleni, Avrupa Birliği üyeliği konusunda prensipler seviyesinde O’nunla bire-bir mutâbık olmasıdır. Türkiye’ye gelebilecek en büyük tehlikenin, bu konjonktürel vasatta, Amerika’dan veya bir başkasından değil, bizzat Avrupa Birliği’nden geleceği – ve gelmekte olduğu – ve, Avrupa Birliği’ne üyeliği, teferruatta ne şekilde ve nasıl ayrılırsa ayrılısın, prensipler seviyesinde müdâfaa eden her partiyi fark gözetmeksizin, aynı kefeye koymak husûsunda ısrar eden birisi olarak, nasıl ve hangi şartla AB taraftarı olursa olsun bu yanlışlığın yanında duran bütün muhâlefeti de çok itici ve sevimsiz – en

az iktidârın kendisi kadar itici ve sevimsiz - bulduğumu belirtmeyi bir görev addederek iddia addediyor ve diyorum ki, Türkiye'nin hükûmranlığının bölüşülebilir, paylaşılabilir olduğunu kabûl edip kemâl-i âfiyetle sindirdikten sonra, ne kalıyor kaale almaya değer? Gerisi lüzumsuz hurda teferruatır ve açıkçası, AB'ye üye olunacaksa şâyet, bu gidilen yoldan başkasıyla gidilmez; ne "onur" söker burada ne başka birşey, zîra, eğer ki bir milletin "onur"undan murat **hürriyet, istiklâl** ve **kendine yeterlilik** ise – ki hiç noksansız aynen budur – AB'ye onur ile girilebilecek bir fâre deliği bile yokken daha ne konuşulur?

Tabiatıyla, muhâlefetin yaptığı kötülükler, sâdece bu kadarla da sınırlı değil; dahası var: Muhâlefetin büyük kısmı, AKP'ye ve Tayyip Beğ'e muhâlif olan hemen hemen herşeyi kendilerine tabî müttelik addederek, yaşanan krizlerde, açıkça millî irâde ile yolu kesişen devlet irâdesinden yana tavır almak sûretiyle millete de muhâlefet etmiş oldular bir ölçüde ve hiç de hakk etmediği hâlde, AKP'yi ve Tayyip Beğ'i, çok sevdikleri ve çok nemalandıkları, mağdur, mazlum ve demokrasinin ve millî irâdenin temsilcisi konumuna ittiler.

★ ★ ★

Siyâset bir zenaat değil, çok ince bir san'at ve bilhassa bizim gibi ülkelerde çok mâhirâne oynanması îcap eden bir satrançtır ve bu hüküm aynıyla muhâlefet için de cârîdir tabî.

[*] Vincent Boland., "Turkey's Conservative Modernity", *Financial Times.*, 16.07.2007., Türkçe Çeviri: "AKP'yi Muhalefet Güçlendiriyor", *Radikal.*, 18.07.2007

